

Arrest

nr. 75 406 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 februari 2011 een aanvraag tot regularisatie in. Op 7 maart 2011 werd besloten tot de onontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie van het verblijf. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 12bis §1, 3 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 12bis §1, 3 van de wet van 15 december 1980 alsmede artikel 8 EVRM. Artikel 12 bis §1 luidt als volgt: (...).

Een buitengewone omstandigheid is een omstandigheid die het voor de aanvrager onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Er is sprake van buitengewone omstandigheid wanneer de verwijdering van de aanvrager artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou schenden; Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: (...).

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. In de Chorfi-zaak, stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. (EHRM, 7 augustus 1996, Chorti t. België, TVR 1997, rtr. 3); Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bvb grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners;

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is. Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze criteria. Verzoeker is voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Wommelgem in het huwelijk getreden met een persoon die gemachtigd werd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Uit deze relatie is een kind geboren. Dit kind werd opgenomen in het duurzame levensgemeenschap; Verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarige kind wonen samen onder eenzelfde dak. Hierbij kan de hechtheid van hun band afgeleid worden. De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardig doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W1986-87,2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992); Er is in casu geen evenwicht tussen het doel van het indienen van de regularisatieaanvraag in Nigeria en de ernstige aantasting van het recht van verzoeker op de eerbied van zijn privé- en gezinsleven. Verzoeker verwees bovendien naar de uitzonderlijke omstandigheden, met name, het feit dat zijn aanwezigheid bij zijn familie noodzakelijk is voor het sociale en financiële evenwicht. Verzoeker zorgt alleen voor het kind terwijl de echtgenote uit huis gaat werken. In tegenstelling tot hetgeen verweerder beweert kan verzoeker moeilijk met het kind naar Nigeria gaan. Het levenstandaard dat verzoeker aan dat kind in Nigeria kan geven beantwoordt niet aan het standaard dat het kind hier heeft, meer bepaald wat de medische zorgen betreft. Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden; Het staat vast dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid betekent. Hij is nog nooit in aanraking gekomen met de Belgische orde diensten; Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State: (...). In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende: (...). Verzoekster verwijst tenslotte naar het volgende arrest van 25 september 1996: (...). De bewering van de verwerende partij volgens dewelke de terugkeer van verzoeker naar Nigeria slechts een tijdelijke scheiding van de partner zou betekenen kan niet weerhouden worden. Na het indienen van de aanvraag in Nigeria dient verzoekster daar te blijven tot dat zij een positieve antwoord op haar aanvraag krijgt; de behandeling van dergelijke aanvraag kan een paar jaren in beslag nemen; een lange (tijdelijke) scheiding van het koppel kan een definitieve scheiding van deze laatste veroorzaken; Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1, 3 van de wet van 15 december 1980 schendt; In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. Artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats: (...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit."

In de bestreden beslissing wordt besloten dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om de aanvraag om machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Verzoeker gaf aan dat hij een gezin vormt met zijn vrouw en kind, en dat hij moet zorgen voor het kind wanneer zij buitenshuis gaat werken. Dit zijn volgens de bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheden. Bovendien beweerde hij dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland zonder een ernstig risico op vervolging. Deze bewering werd door verzoeker echter niet hard gemaakt. Hij deed ook nooit een asielaanvraag. Uit het dossier blijkt bovendien dat verzoeker in Frankrijk recht had op een tijdelijk verblijf omwille van medische redenen, maar er werd geen gewag gemaakt van een vrees voor vervolging in zijn thuisland.

Indien verzoeker een regularisatie wenst te bekomen van zijn verblijf, en daarvoor het land zal verlaten, dan dient opgemerkt dat verzoeker slechts tijdelijk verwijderd zal zijn van het Belgisch grondgebied. Hij heeft dan steeds de mogelijkheid om terug te keren van zodra hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten in ons land. Verzoeker betoogt dat een dergelijke procedure jaren in beslag zou nemen, en dat een tijdelijke verwijdering een definitieve breuk van zijn gezinsrelaties zou betekenen. Verzoeker geeft zonder enige onderbouwing aan dat het voor hem onmogelijk is om binnen een redelijke tijdsspanne terug te keren naar België. Uit geen enkel stuk of argument kan worden afgeleid dat verzoeker onredelijk lang zou moeten wachten op de nodige documenten om terug te keren naar België, indien hij zich naar zijn thuisland zou begeven om een regularisatieaanvraag of verblijfsmachtiging aan te vragen. Verzoeker beperkt zich tot zuivere gissingen, en brengt geen concrete elementen aan die zijn stelling kracht kunnen bijzetten.

Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zijn kind en vrouw mee te nemen naar zijn thuisland, voor de duur van de te doorlopen procedure. Verzoeker beweert dat dit onmogelijk is omwille van de lagere levensstandaard in zijn thuisland. Dat er een verschil in levensstandaard is, betekent niet dat het onmogelijk is voor het gezin om naar Nigeria af te reizen. Het is bovendien niet duidelijk wat het verband is tussen de levensstandaard, en de onmogelijkheid om naar het thuisland af te reizen voor het vervullen van een aantal procedurele verplichtingen om een verblijfsmachtiging te bekomen in België. Dat de medische zorgen in Nigeria minder uitgebreid zouden zijn dan in België, is geen buitengewone omstandigheid. Bovendien is niet aangetoond dat verzoeker of zijn gezin bijzondere medische aandacht zouden vereisen.

Verzoeker heeft op geen enkele wijze een overtuigend betoog op de argumenten in de beslissing, met name dat enerzijds geoordeeld wordt dat het feit dat verzoeker op het kind moet letten terwijl de moeder gaat werken geen buitengewone omstandigheid is, en anderzijds dat het dossier geen bewijzen bevat dat verzoeker een gevaar zou lopen op vervolging in zijn thuisland. Deze motieven worden niet betwist door verzoeker.

De Raad wijst er opnieuw op dat aan verzoekster en haar kinderen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Gelet op het attest van immatriculatie ingevolge de ontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de afwezigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten is het dan het louter hypothetisch te stellen dat verzoekster en haar kinderen verwijderd zullen worden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft wordt vastgesteld dat aan verzoekers geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Gelet op de afwezigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten is het dan het louter hypothetisch te stellen dat verzoeker verwijderd zal worden.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC